

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/583/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

55/2016. (IV. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2015. december 7-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2016. április 7-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint, a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2015. december 7-én, elektronikus úton terjesztette elő panaszát, a vele szemben 2015. november 20-án foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2015. november 20-án a munkahelyén gyanúsítottként előállították, megmotozták, és átvizsgálták a táskáját, illetőleg az autóját. Mivel az autója a munkahely belső udvarán parkolt, így a nyomozók a az ügyféltéren keresztül kikísérték a panaszost több ügyfél szeme láttára. Ezt követően a Gy. utcán található rendőrkapitányságra szállították. A kihallgatás kezdetekor a panaszos jelezte, hogy mosdóba szeretne menni. Onnan visszatérve látta, hogy az irodával szemben állt egy gyanúsított, akivel összefüggésbe hozták. A kihallgatás nyitott ajtónál zajlott, így azt a kint álló személy végighallgatta. A panaszos a kihallgatása során a rendőrök tudomására hozta, hogy az állandó lakcíme vidéken van, így bármiféle levelet vagy értesítést a lakcímkártyáján található tartózkodási helyre kéri, mivel ott él életvitelszerűen, továbbá a vidéki címén senki sem tudja átvenni a küldeményeket. A panaszos e kérését a rendőrök jegyzőkönyvbe foglalták, azonban

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

a határozatot a kirendelt ügyvédről az állandó lakcímére postázták. A kihallgatás után a panaszoszt rabosították, mely során a kihallgató tiszt a saját használatú mobiltelefonjával készültek a fényképek, mivel nem állt rendelkezésre álló fényképezőgép. A panaszos állítása szerint lefoglalták mobiltelefonját, és azt szeretne volna visszakérni, mert a kiskorú testvére iskolájából őt értesítik, ha bármi gond adódna, ezért számára fontos, hogy visszakapja. A kihallgatást végző rendőr azonban ezt félvállról vette, és csak annyit mondott, hogy „ez a dolog kellemetlen, de menjen be a szolgáltatóhoz, és pótolassa a SIM kártyáját, mondván, hogy az elveszett.”

2) A panaszos 2015. december 18-án előterjesztett beadványában az alábbi kiegészítéseket tette.

A panaszos 2015. december 7-én előterjesztett beadványát a következőkkel kívánta kiegészíteni. A panaszos a 2015. november 20-án miután a rendőrök átvizsgálták az autóját, jelezte, hogy mosdóba szeretne menni, majd szökésre hivatkozva elkísérték, és azt mondták neki, hogy nem zárhatja kulcsra az ajtót. A panaszos az előtér ajtaját nyitva hagyta, a mellékhelyiség ajtaját pedig behajtott, azonban a rendőrnő rászólt, hogy nem teheti, így a panaszosnak nyitott ajtónál kellett elvégeznie a dolgát.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult Budapesti Rendőr-főkapitánysághoz (továbbiakban: illetékes rendőrkapitányság). A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) B. Z. r. alezredes, mb. főosztályvezető 2016. január 21-én kelt jelentésében a következőkről tájékoztatta a Testületet.

A jelentés alapján B. Z. r. alezredes, mb. főosztályvezető megállapította, hogy a panaszos panaszául szolgáló eljárást a illetékes rendőrkapitányság folytatta le hivatali visszaélés büntett megalapozott gyanúja miatt.

A nyomozás során beszerzett adatok alapján a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban Be.) 179. §-a alapján a panaszossal a Büntető Törvénykönyvről 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 305. § a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntett megalapozott gyanúját kellett közölni, melynek érdekében a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján előállítását látták indokoltnak.

A panaszossal szemben az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján előállítást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján ruházat átvizsgálást, az Rtv. 30. § (2) bekezdés alapján jármű átvizsgálást fogatosítottak. Az előállítást követően a panaszoszt gyanúsítottként hallgatták ki.

Az előállítás jogalapját az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja teremtette meg, mely szerint a rendőr előállíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, célja a gyanúsítás közlése, a gyanúsított kihallgatása volt, melyre a Be. 179. §-a ad jogalapot. A kihallgatást követően megtörtént a panaszos bűnügyi nyilvántartásba vétele. Az előállítása 2015. november 20-án 11 óra 55 percig tartott.

B. Z. r. alezredes, mb. osztályvezető jelentéséből kiderül, hogy a panaszossal szemben motozást nem fogantatosítottak, továbbá ruházat- és járműátvizsgálást az előállításához kapcsolódóan, törvényi felhatalmazás alapján hajtottak végre.

A rendőri jelentés szerint a panaszos mobiltelefonjának lefoglalására a Be. 149. § alapján került sor. Az kihallgatást végző rendőr nem bízta arra a panaszost, hogy a jelentse be a mobiltelefon elvesztését a szolgáltatóhoz, és igényeljen új SIM kártyát, csupán segítő jelleggel próbált megoldást találni egy problémára.

A panaszos az intézkedés során nem tanúsított ellenállást, mindvégig együttműködő volt, továbbá nem panaszolta az egyes eljárási cselekményeket. A panaszos nem terjesztett elő panaszt az illetékes rendőrkapitányság sem az előállítás, sem a gyanúsítás, illetőleg sem a házkutatás, sem pedig lefoglalás ellen.

2) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésből a következők állapíthatók meg.

A jelentésből kiderül, hogy B. I. r. szds. 2015. november 20-án 10 óra 5 perckor a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján a személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását, továbbá az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerint előállítást fogantatosított. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmazott.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint a Btk. 305. § a) pontja szerint minősülő hivatali visszaélés büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő eljárásban a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy (a panaszos) előállítása végett B. I. r. szds. a fenti címen megjelent két rendőr társával. A panaszossal 10 óra 5 perckor közölték, hogy őt bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt a illetékes rendőrkapitányságra előállítják. Továbbá tájékoztatták, hogy az eljárás során védő kirendelését kérheti, illetőleg védőt választhat, amit a panaszos tudomásul is vett. Ezt követően a panaszos ruházatát átvizsgálták, mely során nála közbiztonságra veszélyes eszközt nem találtak.

3) A rendőrség mellékelte az előállítás végrehajtása tárgyában készült parancsnoki kivizsgálásról szóló 2015. november 20-án kelt határozatot, melyből az alábbiak állapíthatók meg.

L. B. r. alezredes, osztályvezető megállapítása szerint, az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján végrehajtott igazoltatás, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása, illetőleg az Rtv. 33.§ (2) bekezdés b) pont alapján bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy előállítása jogszerű, illetőleg szakszerű volt. Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdésében foglalt arányosság követelményének megfelelt az igazoltatás, valamint az elfogás.

4) B. I. r. szds. 2016. január 20-án készítette el jelentését a kifogásolt rendőri intézkedéssel kapcsolatban.

A jelentés szerint, a rendelkezésre álló adatok alapján B. I. és társai a Budapest V. u. 110-112. szám alatti K. O. több ügyintézőjével bizalmi kapcsolatot alakítottak ki, melyet felhasználva

különböző személyek megbízásait teljesítve az ügyintézőkkel – nem hivatalos adatszolgáltatás keretében – ellenőriztették a gépkocsik adatait azok forgalmi rendszáma alapján a KEKKH gépjármű nyilvántartásaiban. Tekintettel arra, hogy a panaszos a fentiekkel kapcsolatban bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható előállítása, valamint munkahelyén foganatosítandó házkutatás vált szükségessé. 2015. november 20-án 10 óra 5 perckor a panaszost Budapest V. u. 110-112. szám alatti munkahelyén bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt dr. D. D. r. szds. és P. I. G. r. fhdgy. közreműködésével elfogták. A kényszerintézkedés során P. I. G. r. fdgy. a panaszos ruházatát átvizsgálta, azonban motozásra nem került sor, tekintettel arra, hogy a Be. 150. § (4) bekezdése alapján az érintett testének átvizsgálását csak a megmotozottal azonos nemű végezheti, és a motozásnál csak ilyen személy lehet jelen. E rendelkezés nem vonatkozik a közreműködő orvosra. A ruházat átvizsgálást követően az udvaron parkoló, a panaszos tulajdonát képező frsz.-ú gépjárműre kiterjesztett házkutatást hajtottak végre. A panaszbejelentés szerint a panaszost az ügyfél téren keresztül, az ügyfelek szeme láttára kísérték az udvarra. Ezen állítás a valósággal megegyezik, tekintettel arra, hogy a vezetői irodából kísérték ki az udvarra, így csak az ügyfél téren keresztül lehetett az irodát elhagyni. B. I. r. szds. jelentése szerint a kísérés szabályait, illetőleg a vezetői eligazításon elhangzott kíséréssel kapcsolatos iránymutatásokat teljes mértékben betartották.

Ezt követően a panaszost a Budapest, Gy. utca 31. szám alatti épületben előállították, ahol 2015. november 20-án 11 óra 11 perctől 2015. november 20-án 12 óra 5 percig gyanúsítottként hallgatta ki B. I. r. szds. A gyanúsítás közlését követően tájékoztatta a panaszost a jogairól és kötelességeiről, majd a vallomását jegyzőkönyvbe foglalta. A kihallgatásra nyitott ajtó mellett került sor, melynek oka az volt, hogy így megelőzhetőek lehetnek a kihallgatást foganatosító személyt érő, a kihallgatott személy részéről esetlegesen felmerülő alaptalan kijelentések a kihallgatás körülményeire vonatkozóan, illetőleg fordítva. B. I. r. szds. megjegyezte, hogy a panaszos az iroda ajtajának nyitott állapotát nem kifogásolta, amennyiben ezen kifogásának a kihallgatás során hangot adott volna, úgy természetesen B. I. r. szds. bezárta volna az ajtót. A kihallgatás körülményeit érintő panasszal kapcsolatban B. I. r. szds. hozzátette, hogy az iroda ugyan a folyosóra nyílik, a gyanúsított a folyosótól kb. 5-6 méter távolságra ült, a kihallgatás során egyikük sem beszélt olyan hangosan, hogy az kihallatszódnak volna az irodából. A kihallgatást követően közölte a panaszossal, hogy a részére kiadott utasításnak megfelelően a mobiltelefon készülékét le kell foglalnia, tekintettel arra, hogy azon bűncselekmény elkövetését bizonyító adatok (üzenetek, feljegyzések) találhatóak a megalapozott gyanú szerint. A lefoglalás elrendeléséről szóló határozatot a panaszos átvette, és úgy nyilatkozott, hogy a lefoglalás tényével szemben panasszal nem él, tudomásul vette, hogy ettől a kényszerintézkedéstől a hatóság nem tud eltekinteni. A készüléket 10 óra 9 perckor foglalták le, mely során - tekintettel arra, hogy minden tartozék egyedi azonosítóját fel kell jegyezni, a készüléket kikapcsolták. A panaszos a lefoglalás e módja ellen panasszal nem élt. A panaszos elmondta, hogy szüksége van a telefonjára, mert a kiskorú testvéreinek az iskolában ez a szám van megadva, mit elérhetőség. A fentiekre tekintettel B. I. r. szds. tájékoztatta, hogy a telefonálást úgy is megoldhatja, hogy beszerez a lefoglalás időtartamára egy másik készüléket, valamint egy SIM kártyát a szolgáltatótól, tekintettel arra, hogy a SIM kártyára a hatóságnak nem aktív formájában van szüksége, a szolgáltató pedig kicseréli azt, a hívószám megtartása mellett. B. I. r. szds. álláspontja szerint a felmerült probléma vonatkozásában segítőkész akart lenni, továbbá szívesen leírja a panaszos szolgáltatója felé, hogy a SIM kártya cseréjére nem vesztés miatt került sor, hanem mert bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható, ezért a lefoglalás kényszerintézkedés keretében azt tőle lefoglalták. B. I. r. szds. segítő szándékkal mondta a panaszosnak azt, hogy milyen formában látja megoldhatónak a problémát.

Azon panasz kapcsán, mely szerint a hatóság a panaszos lakcímkártyáján szereplő állandó lakcímeire postázta a védő kirendeléséről szóló határozatot a levelezési címe helyett, B. I. r. szds. érdemben nem tud nyilatkozni, tekintettel arra, hogy nem ő postázta. A gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvben mind a tartózkodási, mind a levelezési címét rögzítették.

A panaszos kihallgatásakor adott tájékoztatásnak megfelelően a kihallgatást és a mobiltelefon készülék lefoglalását követően a bűnügyi nyilvántartásba vételre került sor, amelyet a szakzsargonban „rabosításnak” neveznek. Ez lényegében az ujjnyomat vételt és a fényképek rögzítését takarja. A nyilvántartásba vételt dr. D. D. r. szds. végezte. A bűnügyi nyilvántartásba vételhez szükséges fényképek B. I. r. szds. saját tulajdonában lévő mobiltelefonnal készültek, tekintettel arra, hogy az osztályon e célra rendszeresített fényképezőgép adatkábele, illetőleg memóriakártya olvasó egység nem állt rendelkezésre, így az arról készített képeket a RobotZsaru rendszerbe nem tudta volna feltölteni. B. I. r. szds. megjegyezte, hogy szerinte ez nem ütközik jogszabályba, illetőleg belső normába. Továbbá a panaszostól megkérdezte, hogy hozzájárul-e a képek ilyen módon történő rögzítéséhez. A panaszos egyértelműen hozzájárul, azt nem kifogásolta, valamint nem jelezte, hogy őt zavarná. B. I. r. szds. az elkészített fényképfelvételeket a panaszos távozását követően a telefonkészületről a hatósági számítógépre felmásolta, ezután a készülékről azokat a „törlés” funkcióval azonnal eltávolította, majd a RobotZsaru rendszerbe feltöltötte, és a számítógépről is eltávolította azokat. Ezt követően a lefoglalt készüléket bűnjelként a RoboZsaru rendszerben rögzítette, majd azt a keletkezett összes iratanyaggal együtt az ügy előadójának, Sz. E. c. r. őrnagynak átadta.

5) Az előállítás időtartamáról készült igazolás szerint a panaszos az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján 2015. november 20-án 10 óra 6 perctől 11 óra 55 percig személyi szabadságot korlátozó intézkedés miatt Budapest Gy. utca 31. szám alatt tartózkodott, amely során sérülése és panasza nem keletkezett.

6) A rendőrség mellékelte a házkutatásról és lefoglalásról szóló, 2015. november 20-án kelt jegyzőkönyvet is.

A jegyzőkönyv a Btk. 305.§ a) pontja szerint minősülő hivatali visszaélés büntettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest, V. utca 110-112. szám alatt, 2015 november 20-án 10 óra 9 perckor a Be. 149.§ (1) bekezdése, illetőleg a 151.§ (1) bekezdése alapján megkezdett házkutatás, lefoglalás alkalmával.

A nyomozó hatóság eljáró tagja az eljárási cselekmény elrendeléséről szóló határozatot a panaszossal szóban közölte és a határozat egy példányát részére átadta.

Az eljárási cselekménynél jelen volt, a nyomozó hatóság részéről B. I. r. szds., az eljárás vezetője, és P. I. G. r. fhdgy., illetőleg a kényszerintézkedéssel érintett panaszos. A nyomozó hatóság hatósági tanút nem alkalmazott. Ezt követően a nyomozó hatóság a Be. 149. § (4) bekezdése alapján közölte a panaszossal a nyomozati cselekmény célját, majd felszólította a panaszost, hogy a keresett dolgot adja át, számítástechnikai rendszeren vagy adathordozón tárolt adatot tegyen hozzáférhetővé. Ezután figyelmeztette, hogy az átadás, hozzáférés megtagadása nem akadályozza annak, hogy a keresett személyt, dolgot, adatot, házkutatással, motozással megszerezzék.

Az eljárási cselekmény során lefoglalták az alábbi dolgokat a Budapest V. u. 110. szám alatti irodában, melyeket a panaszos ruházat átvizsgálása során megtaláltak. 1db arany színű Iphone 6 mobiltelefon, 1db SIM kártya, 1 db újságcetli, 1 db boríték, melyen két név szerepel, illetőleg 1db tulajdon átruházási szerződés, és egy meghatalmazás.

19 óra 29 perckor kimentek a panaszos autójához, amely az udvaron állt. A gépjárműben nem találtak az eljáráshoz kapcsolódó tárgyakat.

A jegyzőkönyv egyben átvételi elismervényként szolgál a nyomozó hatóság által lefoglalt és elszállított dolgokról.

Majd a nyomozó hatóság felhívta a panaszos figyelmét, hogy a kényszerintézkedéssel szemben panasszal élhet. A jegyzőkönyv szerint, a panaszos azt nyilatkozta, hogy a kényszerintézkedéssel szemben nem kíván panasszal élni.

A jegyzőkönyvet 2015. november 20-án 10 óra 35 perckor zárták le.

7) A rendőrség mellékelte továbbá a házkutatás és lefoglalás elrendeléséről szóló, 2015. november 20-án kelt határozatot szerint a Btk. 305.§ a) pontja szerint minősülő hivatali visszaélés büntettének megalapozott gyanúja miatt a panaszos ellen folyamatban lévő büntetőügyben, a panaszossal szemben L. B. r. alezredek, mb. osztályvezető házkutatást és lefoglalást rendelt el. A házkutatást a panaszos munkavégzésének helyén, a Budapest, V. utca 110-120. szám alatt, feladatköre ellátásra kijelölt munkaállomáson kell végrehajtani.

A határozat indokolásából kiderül, hogy a hatóság nyomozást folytat a Btk. 305. § a) pontja szerint minősülő hivatali visszaélés büntettének megalapozott gyanúja miatt. A rendelkezésre álló adatok alapján B. I. és társai a Budapest, V. utca 110.-112. szám alatti dolgozó több ügyintézőjével bizalmi kapcsolatot alakítottak ki, melyet felhasználva különböző személyek megbízásait teljesítve az ügyintézőkkel – nem hivatalos megbízás keretében – ellenőriztetik a gépkocsik adatait azok forgalmi rendszáma alapján a KEKKH gépjármű nyilvántartásban. Tekintettel arra, hogy alaposan feltehető, hogy a panaszosnál bűncselekmény elkövetéséből származó tárgyak, vagy egyéb bizonyítási eszköz található, - melyek lefoglalása és bűnjelként való biztosítása indokolt – ezért a rendelkező részben foglaltak szerint határoztak.

8) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a gyanúsított kihallgatásról szóló jegyzőkönyvet.

A jegyzőkönyv készült a illetékes rendőrkapitányság épületében, a Btk. 305. § a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali kötelesség megszegésével elkövetett hivatali visszaélés büntettének megalapozott gyanúja miatt B. D. ellen folyamatban lévő eljárásban a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása alkalmával. A panaszos kihallgatása 2015. november 20-án 11 óra 11 perckor kezdődött, és 12 óra 5 perckor fejeződött be.

A szükséges figyelmeztetéseket követően a panaszos vallomást tett. A jegyzőkönyv alapján a panaszos a kihallgatása során egyszer sem jelezte, hogy zavarná az, hogy akire nézve terhelő vallomást tett az ajtó előtt állt.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A panaszos sérelmezte az előállítását; továbbá a vele szemben alkalmazott motozást, ruházat- és járműátvizsgálást. Előadta, hogy járműátvizsgálás után rendőri kíséret mellett vehette igénybe a mellékhelyiséget, ahol nem zárhatta be a mosdó ajtaját, így nyitott ajtónál kellett használnia a mosdót. Végezetül pedig kifogásolta a meghallgatása körülményeit.

1) A Testület elsőként panaszeljáráásban megvizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök lefoglalták a mobiltelefonját, és kifejezett kérésére sem adták vissza neki, pedig szüksége lett volna rá. mivel ő az értesítendő személy, ha a két kiskorú testvérével bármi gond adódna az iskolában. A panaszos kifogásolta azt is, hogy rossz címre küldték meg a védő kirendeléséről szóló határozatot, pedig a kihallgatása során közölte a rendőrökkel, hogy mely címre kér kézbesítést.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

A Testület hatásköre vizsgálatánál, az Rtv. fentebb idézett rendelkezései mellett figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a Be. 196. §-a szerint panasz „célja a

nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

A mobiltelefon lefoglalása, mint büntetőeljárás keretében, a rendőrség nyomozati tevékenysége kapcsán végrehajtott intézkedése kapcsán jelzi a Testület, hogy a Be. 195. § (1) bekezdésére figyelemmel a panaszosnak lehetősége volt panaszt előterjeszteni a lefoglalással szemben, hiszen a Be. jelen szakasza értelmében a közlésétől van lehetősége az érintetteknek a közléstől számított nyolc napon belül van lehetősége panasszal élni. A panaszos azonban úgy nyilatkozott, hogy nem kíván panasszal élni.

A panaszos azon kifogása kapcsán, mely szerint a rendőrség rossz címre kézbesített egy határozatot, a Testület jelzi, hogy ez szintén eljárás jogi kérdés, amely nem tartozik a Testület hatáskörébe.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nincs hatásköre annak a lefoglalás jogszerűségét megvizsgálni, továbbá a büntetőeljárás cselekmények valamint a büntetőeljárás alá vont személy képmása rögzítésének, jogalapja (közismert nevén: „rabosítása”), valamint vannak vizsgálatára, hogy egy neki címzett határozatot rossz címre kézbesítettek. Ellenben vizsgálatának tárgyává tette a panaszos előállítását, illetőleg a vele szemben foganatosított motozást, ruházat- és járműátvizsgálást.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszos Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelőség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz, valamint a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz való jogát, illetve a VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez, továbbá a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület érdemben elsőként a panaszos előállítását vizsgálta meg.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja alapján állították elő.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A rendőrség tájékoztatása szerint az illetékes rendőrkapitányság nyomozást folytat a Btk. 305. § a) pontja szerint minősülő hivatali visszaélés büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. A rendelkezésre álló adatok alapján B. I. és társai a Központi Okmányiroda több ügyintézőjével bizalmi kapcsolatot alakítottak ki, melyet felhasználva különböző személyek megbízásait teljesítve az ügyintézőkkel ellenőriztetik a gépkocsik adatait a forgalmi rendszáma alapján a KEKKH gépjármű nyilvántartásaiban. A folyamatban lévő eljárás során felmerült az, hogy a panaszos a fent említett bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható, így előállítása végett megjelentek 2015. november 20-án 10 órakor a Budapest V. u. 110-112. szám alatti címen. A panaszos előállításának célja a gyanúsítás közlése, gyanúsítottkénti kihallgatása, ezt követően bűnügyi nyilvántartásba vétele volt.

Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatívén sorolja fel az előállítás okait, amelyek közül az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben (valamint valamennyi egyéb rendőrségi dokumentumban) az intézkedő rendőrök a panaszos előállítása indokaként az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontját jelölték meg, amely alapján a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e valamely bűncselekmény elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumokban egyöntetűen a Btk. 305 § a) pont pontjába ütköző, és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntettét jelölte meg az előállítás foganatosításának alapjául szolgáló bűncselekményként.

A Btk. 305. § -a alapján az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen

- a) hivatali kötelességét megszegi,
 - b) hivatali hatáskörét túllépi, vagy
 - c) hivatali helyzetével egyébként visszaél,
- büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Jelen ponton a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha nem végez el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e. Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos elkövette-e a bűncselekményt, avagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésre álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy a panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének (a megalapozott gyanú

szintjénél) alacsonyabb fokú gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

A Testület rendelkezésére bocsátott információk alapján megállapította, hogy a rendőrség nyomozást folytat a Btk. 305. § a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntetvény megalapozott gyanúja miatt. A jelentések egybehangzóan azt tartalmazzák, hogy felmerült ezen bűncselekmény elkövetésének gyanúja a panaszossal szemben.

A Testület megállapítása szerint tehát a rendőrség által folytatott nyomozás során felmerült adatok és bizonyítékok alapján felmerült a panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének egyszerű gyanúja, amely vonatkozásában további intézkedések végrehajtása vált szükségessé, így a cselekmény megalapozása szempontjából, a bizonyítékok beszerzése, a tényállás tisztázása érdekében.

Mindezek alapján az előállításhoz a jogalkotó által megkívánt feltétel, nevezetesen az, hogy a konkrét személlyel szemben egyszerű gyanú felmerüljön a szóban forgó bűncselekmény elkövetésére, a Testület álláspontja szerint megvalósult, ezért az előállításnak a rendőrség által megjelölt Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja kellő jogalapul szolgált, így a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás jogszerűtlensége kapcsán, hiszen azt a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában fogatosította.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás jogalapja miatt.

b) Ugyanakkor az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja csupán lehetőséget teremt az előállításhoz és az adott esetben a rendőrség diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy valóban szükséges-e annak fogatosítása.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható, és az ügy tisztázása érdekében a rendőrség a panaszos előállítását indokoltnak tartotta. A kapitányságvezető átiratából megállapítható, hogy a panaszos előállításának célja a gyanúsítás közlése, a panaszos gyanúsítottként történő kihallgatása, illetőleg bűnügyi nyilvántartásba vétele volt.

Az utóbbi kérdés tekintetében a Testület véleménye szerint, a panaszos gyanúsítottként kihallgatása, bűnügyi nyilvántartásba vétele vált szükségessé az ügy felderítése, a gyanú megalapozottságának kivizsgálása érdekében. Azonban a Testület álláspontja szerint, a rendőrség kevésbé jogkorlátozó eszközzel, nevezetesen idézés kézbesítésével is elérhette volna célját. Tehát az adott helyen, adott időben a rendőrség rendelkezésére állt volna, más kevésbé jogkorlátozó eszköz az elérni kívánt cél realizálása érdekében, mint az előállítás. Ezért a Testület véleménye szerint a panaszossal szemben fogatosított személyi szabadságot korlátozó intézkedés nem felelt meg az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének, így sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben foganatosított előállítás nem felelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményeknek, így az nem volt arányos, ezért sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

c) Az előállítás időtartamának arányossága kapcsán a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

A rendőrség tájékoztatása szerint panaszos előállítása az előállításról szóló igazolás szerint 2015. november 20-án 10 óra 6 perctől 11 óra 55 percig tartott.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A Szolgálati Szabályzat 30. § (4) bekezdése alapján, ha az előállítás időtartamának az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerinti meghosszabbítása válik szükségessé, ennek tényét és időtartamát a fogvatartottal - a személyi szabadság korlátozása 8. órájának lejártát megelőzően - szóban közölni kell, és a meghosszabbítás tényét, okát, időtartamát, illetve annak közlését az előállításról készített jelentésben, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson, az engedélyezésre jogosult vezető aláírásával együtt fel kell tüntetni.

A rendőrség tényelődása szerint a panaszossal szemben az alábbi érdemi cselekményeket foganatosították az előállítása alatt. A rendőrök a helyszínen 10 órakor jelentek meg, majd a panaszossal 10 óra 5 perckor igazoltatták. Ezt követően a házkutatásról, és lefoglalásról szóló határozatnak megfelelően a panaszos munkahelyén házkutatást hajtottak végre – a házkutatásról és lefoglalásról szóló jegyzőkönyv alapján - 10 óra 9 perctől 10 óra 35 percig, majd az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján a panaszossal szemben ruházatátvizsgálatot foganatosítottak, mely során nála a közbiztonságra veszélyes eszközt nem találtak. Ezután a panaszos gépjárművét is átvizsgálták, mind ezután pedig közölték a panaszossal, hogy bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt előállítják az illetékes rendőrkapitányságra. Miután előállították a panaszost, 11 óra 11 perckor 12 óra 5 percig gyanúsítottként hallgatták ki és lefoglalták a nála lévő mobiltelefont. Ezt követően a panaszos bűnügyi nyilvántartásba vételére került sor, mely az ujjnyomat vételt és a fényképek rögzítését foglalta magában. Ezt követően azonnal megtörtént az előállítás időtartamát tartalmazó igazolás kiállítása, majd 12 óra 55 perckor szabadon bocsátották a panaszost.

A Testület gyakorlata alapján, az előállítás időtartama a rendőri intézkedés kezdetétől számítandó, amely jelen ügyben 10 óra 5 perc. Az előállítás időtartamáról szóló igazoláson az szerepel, hogy a panaszos előállítása 2015. november 20-án 10 óra 6 perctől 11 óra 55 percig tartott, azonban a gyanúsított kihallgatásáról szóló jegyzőkönyv szerint a panaszos kihallgatása 11 óra 11 perctől 12 óra 5 percig tartott, továbbá az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés alapján a panaszossal az intézkedést 10 óra 5 perckor kezdték meg, majd 12 óra 55 perckor bocsátották szabadon. A gyanúsított kihallgatásáról szóló jegyzőkönyv értelmében a panaszos 12 óra 5 perckor még a kapitányság épületében tartózkodott, tehát az előállítás idejéről szóló igazolás nem a valós időpontokat tartalmazza. A fentiek alapján tehát a panaszos előállítása összesen 2 óra 49 percen keresztül tartott, melyből 10 óra 5 perctől a panaszost igazoltatta az intézkedő rendőr, ezt követően pedig a helyszínen házkutatást és lefoglalást hajtott végre a rendőrség, majd a ruházat- és járműátvizsgálását foganatosították. Mind ezután szállították a panaszost a kapitányságra. A kapitányságon 11 óra 11 perctől 12 óra 5 percig hallgatták ki gyanúsítottként a panaszost, melyet a panaszos bűnügyi nyilvántartásba vétele követett, ezután a szükséges dokumentációkat készítették el (amely kb. fél órát vehetett igénybe). Majd panaszost 12 óra 55 perckor bocsátották szabadon. A Testület véleménye szerint a panaszos személyi szabadságának korlátozása jogszerű és arányos volt, hiszen ezen időtartamon belül érdemi cselekményeket hajtottak végre a panaszossal szemben és nem volt olyan „holtidő”, amikor a panaszos feleslegesen, bármiféle cselekmény foganatosítása nélkül tartózkodott volna a kapitányság épületében. Így erre tekintettel az előállítás időtartama kapcsán a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Így a fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás ideje kapcsán, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt követelménynek.

2) A panaszos kifejezetten sérelmezte azt, hogy csak rendőri kísérettel, nyitott ajtónál használhatta a mosdót.

A panaszos állítása szerint miután átvizsgálták az autóját, csak rendőri kísérettel, nyitott ajtónál használhatta a mosdót. A panaszost elkísérő rendőrnő szökésre hivatkozva nem engedte meg a panaszosnak, hogy kulcsra zárja, illetőleg behajtsa a mellékhelyiség ajtaját.

Az Rtv. 2. §-a szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

A hivatkozott 2. § (1) bekezdése mellett szükséges utalni az Rtv. 17. § (1) bekezdésére, mely szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 18. § (3) bekezdés pedig kimondja, hogy a fogvatartott jogait csak annyiban lehet korlátozni, amennyiben az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja.

Tekintettel arra, hogy a rendőrség a Testület kifejezett megkeresése ellenére nem reagált érdemben a panasz e részére így a Testület a panaszos által előadott történeti tényállását fogadja el valósnak. A Testület megállapította, hogy a panaszos, amikor használta a mosdót, akkor nem az előállító helyiségben vagy a fogdán volt, ezért a rendőrség biztonsági okokból másként nem tudta volna biztosítani a panaszos mosdóhasználatát, minthogy elkíséri az illemhelyiségre, ahol a panaszos nyitott ajtónál végzi el szükségleteit. Az Rtv. alapján a fogvatartottak ilyen irányú szükségleteit a rendőrségnek biztosítani kell, és a Testület gyakorlata szerint amennyiben az előállított személyek mosdóhasználatát a rendőrség kísérettel biztosítja, az a fentiek szerint jogszerű korlátozásnak tekinthető, feltéve, hogy a panaszos nem számol be egyéb olyan körülményről, ami a panaszos emberi méltóságát sértene (például női panaszos esetén férfi kíséret, bilincsben biztosítják a mosdó használat lehetőségét stb.) Ilyen irányú körülményéről maga a panaszos sem számolt be, ezért a Testület úgy foglalt állást, hogy a mosdó használat körülményeivel kapcsolatban nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga.

A fentiekre tekintettel a Testület véleménye szerint a panaszos emberi méltósághoz való joga nem sérült.

3) A ruházat- és járműátvizsgálás jogszerűségének vizsgálata során az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos állítása szerint őt a kollégái és vezetői előtt a falhoz állítva megmotozták, majd táskáját átkutatták, ezután pedig az autóját is átvizsgálták.

A rendőrségi iratok egyértelműen azt tartalmazzák, hogy a panaszossal szemben ruházat- és járműátvizsgálást hajtottak végre, azonban motozást nem. A ruházat- és járműátvizsgálásnál a rendőrök az Rtv. 31. § (1) bekezdését, illetőleg az Rtv. 30. § (2) bekezdését jelölték meg jogalapként. A jelentésekből az is kiderül, hogy a ruházatátvizsgálást a panaszossal azonos nemű rendőr végezte.

Az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint, akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

(2) A ruházat átvizsgálását - halaszthatatlan eset kivételével - az intézkedés alá vonttal azonos nemű személy végezheti. Az intézkedés nem történhet szemérem sértő módon.

30. § (1) A rendőrség a bűncselekmény elkövetőjének elfogása és előállítása, vagy a közbiztonságot veszélyeztető cselekmény vagy esemény megelőzése, megakadályozása érdekében a rendőri szerv vezetője által meghatározott nyilvános helyen vagy a közterület kijelölt részén az oda belépőket vagy az ott tartózkodókat igazoltathatja.

(2) A rendőrség az (1) bekezdésben írt cél elérése érdekében épületet, építményt, helyszínt, csomagot és járművet átvizsgálhat.

A panaszosi és a rendőri előadás között ugyan ellentmondás van tekintetben, hogy a panaszossal szemben foganatosítottak-e motozást. A Testület az ellentmondás miatt a következő tényállásból indult ki.

A kérdés tisztázásához először is rögzíteni kell, hogy a rendőrség munkájára vonatkozó joganyag megkülönbözteti az Rtv. 30. § és az Rtv. 26. § (4) bekezdés szerinti ruházatátvizsgálást és a Be. 150. § szerinti motozást. E két jogintézmény noha hasonlít egymásra, alkalmazási feltételei és a fogatosítás módjában számos eltérés van:

- míg a ruházatátvizsgálás fogatosításához elegendő az úgynevezett egyszerű gyanú vagy a fokozott ellenőrzés elrendelése, addig a motozáshoz valamennyi esetben a nyomozás elrendeléséhez szükséges alapos gyanú fennállta szükséges.
- további különbség, hogy ruházatátvizsgálás csak az intézkedés alá vont ruházatának és a közvetlen felügyelete vagy rendelkezésére álló csomagjai, tárgyai átvizsgálására terjed ki, míg a motozás a test átvizsgálását is jelenti.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés b) pontja szerint az Rtv. alkalmazásában *ruházat*: az intézkedéssel érintett személy testén viselt, illetőleg az intézkedés helyszínén nála lévő, vagy a közvetlen felügyelete alatt, illetve rendelkezésére álló ruházat, csomag és tárgy.

A motozás szabályait a Be. 150. § rendezi, eszerint:

(1) A motozás bizonyítási eszköz vagy elkobozható, illetőleg vagyoneklobzás alá eső dolog megtalálása céljából a terhelt és az olyan személy ruházatának és testének átvizsgálása, akiről megalapozottan feltehető, hogy bizonyítási eszközt vagy elkobozható, illetőleg olyan dolgot tart magánál, amely vagyoneklobzás alá eshet. A motozás során a motozás alá vont személy rendelkezése alatt álló csomag és más tárgy is átvizsgálható.

(2) Motozást az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság rendel el. Ha a motozást az ügyész rendel el, végrehajtásához a nyomozó hatóságot veszi igénybe.

(3) Ha a motozás célja meghatározott dolog megtalálása, az érintettet előbb fel kell szólítani, hogy a keresett dolgot adja át, ha a felszólításra a keresett dolgot előadja, a motozástól el kell tekinteni.

(4) Az érintett testének átvizsgálását csak a megmotozottal azonos nemű végezheti, és a motozásnál csak ilyen személy lehet jelen. E rendelkezés nem vonatkozik a motozásnál közreműködő orvosra.

(5) A motozásnál jelen lehet a motozás helyszínén tartózkodó, az érintett által megnevezett személy, kivéve az olyan személyt, akinek a jelenléte a nyomozás érdekeit veszélyezteti.

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008 (OT 10.) ORFK utasítás 6.4. alatt a ruházat átvizsgálásról azt írja, hogy végrehajtható az átvizsgált személy bevonásával, vagy anélkül. Az átvizsgálást végző rendőrnek stabil, biztonságos testtartása legyen. A ruházatot ne ütögessek, hanem simítással, esetleges gyűrögetéssel vizsgálják át, fokozott figyelemmel a rejtett eszközökre. Először az ellenőrzött személy által közvetlenül elérhető testzónákat vizsgálja át a rendőr, és ahol feltehetően fegyver vagy veszélyes tárgy rejthető el. Az átvizsgálást biztosító rendőr közvetlen közelben helyezkedjen el, lehetőleg tanúk jelenlétében történjen. Figyelemmel kell lenni arra, hogy a ruházatátvizsgálás csak a jogszabályban előírt feltételek fennállása esetén és módon fogatosítható, az intézkedés alá vont személy emberi és állampolgári jogait csak a szükséges mértékben korlátozhatja, és tilos indokolatlan fájdalmat okozni, kegyetlen, embertelen és megalázó bánásmódot alkalmazni. Az utasítás képes ábráin valamennyi esetben az intézkedés alá vont személy ruházatának átvizsgálása akként zajlik, hogy a ruha az intézkedés alá vonton van, majd azt végigtapogatja a rendőr.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése alapján ugyanis a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Ugyanakkor ez a korlátozás nem lépheti át azt a mértéket, amely már az érintett emberi méltóságának indokolatlan sérelmét vonná magával.

A fentiek alapján a Testület a rendőrség tényelődását fogadta el, és megállapította, hogy a rendőrök a panaszossal szemben nem motozást, hanem ruházatátvizsgálást foganatosítottak, mivel a panaszos nem számolt be a test felületének vizsgálatáról. A panaszos szóhasználatával valószínűleg a hétköznapi fogalomhasználatból ered. A ruházatátvizsgálást illetően a rendőri jelentések egyöntetűen azt tartalmazzák, hogy mielőtt a panaszost beszállították a kapitányságra ruházatát átvizsgálták, hogy van-e a panaszosnál közbiztonságra veszélyes eszköz. Tehát a rendőrség a panaszos előállításából eredően hajtott végre ruházatátvizsgálást. Tekintettel arra, hogy a Testület az előző alpontban megállapította, hogy a rendőrség által foganatosított előállítás nem felelt meg az Rtv. 15. §-ban foglalt arányosság követelményének, ezáltal az előállításához végrehajtott ruházatátvizsgálás is jogszerűtlen, ezért

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszossal szemben valójában nem motozást, hanem ruházatátvizsgálást foganatosítottak. Azonban mivel a Testület álláspontja szerint a panaszos előállítása nem volt arányos, így az alapjog sértő volt, ezért az abból eredő ruházatátvizsgálás kapcsán sem dönthetett másként. Így a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga az alapjog sértő előállítás kapcsán foganatosított ruházatátvizsgálás miatt.

4) A panaszos beadványában sérelmezte, hogy a kihallgatása során az ajtó mindvégig nyitva volt, és az ajtó előtt az a gyanúsított állt, akire terhelő vallomást tett.

A Testületnek jelen állásfoglalás III. rész 1) pontja szerint nem terjed ki hatásköre a büntetőeljárás cselekmények jogalapjának vizsgálatára, ugyanakkor ezen eljárási cselekmények kivitelezésének módját illetően a Testület vizsgálta, hogy az sértette-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

A panaszos beadványában előadta, hogy a kihallgató helyiség ajtaja nyitva volt, az ajtó előtt pedig a gyanúsított állt, akire terhelő vallomást tett.

A Testület rendelkezésére álló rendőrségi iratok tanúsága szerint, a nyitott ajtó melletti kihallgatásnak az volt oka, hogy így megelőzhetőek lehetnek a kihallgatást foganatosító személyt érő, a kihallgatott személy részéről esetlegesen felmerülő alaptalan kijelentések a kihallgatás körülményeire vonatkozóan, illetőleg fordítva. A kihallgatást végző rendőr jelentéséből kiderül, hogy a panaszos az iroda ajtajának nyitott állapotát nem kifogásolta, amennyiben ezen kifogásának a kihallgatás során hangot adott volna, úgy természetesen a rendőr bezárta volna az ajtót. A rendőri jelentésben foglaltak szerint, az iroda ugyan a folyosóra nyílik, azonban gyanúsított a folyosótól kb. 5-6 méter távolságra ült, a kihallgatás során nem beszéltek olyan hangosan, hogy az kihallgatóhoz volt az irodából.

A részleghajlás-mentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzíti, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részleghajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet

hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület gyakorlata szerint a részrehajló rendőri intézkedés két értelmet takar; az egyik szerint részrehajlónak minősül a rendőri intézkedés, amikor a panaszost a rendőri intézkedés során azért éri hátrány, mert a panaszossal szembenálló felet előtérbe helyezi a rendőr azért, mert valamilyen kapcsolat (rokon, baráti, ismeretségi) áll fent közöttük. A másik szerint pedig ezen eset hiánya esetén, amikor a rendőrök nem tesznek eleget azon kötelezettségüknek, hogy a kérésüket követően a helyszínen történeteket objektíven felderítsék.

A panaszosi kifogás felvetette azt a kérdést, hogy a rendőrök indokolatlanul előnyben részesítették-e a másik gyanúsítottat a rendőrök által, hogy panaszost nyitott ajtónál hallgatták ki, miközben az ajtó előtt a másik gyanúsított állt. A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint megállapítható, hogy a panaszos és a rendőrség nyilatkozatai az eljárási cselekmények kivitelezésének módját illetően egymásnak teljesen ellentmondóak. Egyéb bizonyítási eszköz hiányában, a Testület nem tudja feloldani a nyilatkozatok közötti ellentmondásokat, ezáltal a konkrét ügy történeti tényállását megközelítő valószínűségű rekonstrukciója sem lehetséges jelen kifogás kapcsán. Erre figyelemmel a Testület nem dönthetett másként, minthogy véleménye szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A fentiek alapján a panaszos és a rendőrség álláspontja között olyan ellentét feszül, amit a Testület a rendelkezésére álló iratokkal nem tud feloldani, ezért Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

5) A panaszos külön sérelmezte, hogy a rabosítása során azt őt kihallgató és rabosító rendőr képmása rögzítésének módját.

A Testület ehelyütt hangsúlyozza, hogy a büntetőeljárási cselekmények jogalapját nem vizsgálja, csupán az eljárási cselekmény kivitelezésének módját. Ennek során indokoltnak tartotta Testület a panaszos képmása rögzítésének módját külön vizsgálat alá vonni, hogy az sértette-e a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő jogát.

Jelen állásfoglalás előző pontjában kifejtett jogforrásokon túl a Testület a képmás rögzítés vonatkozásában vizsgálta, a saját mobiltelefonnal végrehajtott képmásrögzítés lehetőségét.

A panaszos beadványában előadta, hogy gyanúsított kihallgatását követően rögzítették képmását („rabosították”), amely során a rendőr tájékoztatta a panaszost, hogy nincs rendelkezésre álló fényképezőgép, így a felvételt készítő rendőr saját mobiltelefonjával készítette a képeket.

A Testület rendelkezésére álló rendőrségi iratok tanúsága szerint a rendőrségi fényképezőgép nem volt használható, mivel a gép adatkábele és a memóriakártya olvasó nem működött, ezáltal pedig nem lehetett volna feltölteni a képeket a számítógépes rendszerbe. A rendőrség álláspontja szerint a saját telefonnal történő rögzítés sem jogszabályba, sem belső normába nem ütközik, ezen álláspontját a rendőrség részletesen le is vezette. A fényképet készítő rendőr kifejezetten megkérdezte a panaszost, hogy hozzájárul-e a képek ilyen módon történő rögzítéséhez, melyhez hozzájárult, illetőleg az ellenpanaszal nem élt.

A fényképet készítő rendőr úgy nyilatkozott, hogy a telefonjáról a hatósági számítógépre másolta a képeket, és készülésekről törlés funkcióval eltávolította azokat. Ezt követően a rendőr a számítógépről a Robotzsaru rendszerbe töltötte fel a képeket, majd a számítógépről is törölte a képeket.

Az Rtv. 42. § (1) bekezdése szerint a rendőrség a rendőri intézkedéssel, illetve az ellátott szolgálati feladattal összefüggésben az intézkedéssel érintett személyről, a környezetéről, illetőleg a rendőri intézkedés szempontjából lényeges körülményről, tárgyról képfelvételt, hangfelvételt, kép- és hangfelvételt (a továbbiakban: felvétel) készíthet.

A bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény rendelkezik az arcképmás nyilvántartásba vétele céljából fogantatosított mintavételi eljárásról. A 92. § (1) bekezdése szerint a büntetőeljárás alá vont személy arcképmásának rögzítéséről a 6. § (3) bekezdése szerinti nyomozó hatóság vagy ügyészség a megalapozott gyanú közlését követően haladéktalanul gondoskodik.

(2) A bűncselekmény miatt jogerősen végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélt személy arcképmásának rögzítéséről az elítéltet befogadó büntetés-végrehajtási intézet a befogadást követően haladéktalanul gondoskodik.

(3) A bűncselekmény miatt jogerősen végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélt személy arcképmásának rögzítéséről abban az esetben is gondoskodni kell, ha arcképmása már szerepel a személyazonosító adatok és fényképek nyilvántartásában.

(4) A nyilvántartott személy köteles alávetni magát az arcképmás rögzítésének, ellenszegülése esetén vele szemben testi kényszer alkalmazható.

A bűnügyi nyilvántartási rendszerrel, a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásával és a mintavétellel kapcsolatban az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szervre háruló feladatokról szóló 17/2011. (IX. 23.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Utasítás) 7. pontja szerint a bűnügyi nyilvántartásba vételi eljárás során használható eszközök vonatkozásában úgy rendelkezik, hogy az arcképmás rögzítéséhez a jogszabályokban és egyéb vonatkozó normákban meghatározott feltételeknek megfelelő eszközöket kell használni, amennyiben ezek nem biztosítottak, úgy a korábbi szabályozásnak megfelelően beszerzett eszközök használata is megengedett.

Az Utasítás V. része tartalmazza a gyanúsított személyről történő arcképmás készítésének részletes szabályait.

A 17. pont értelmében az arcképmás rögzítést kizárólag olyan személy végezheti, aki munkaköri leírásában rögzített munkaköre keretében a nyilvántartásba vételi tevékenység végzésére jogosult, és erre a tevékenységre irányuló képzésben részesült.

A 18. pont alapján az eljáró szerv a megalapozott gyanú közlését követően haladéktalanul köteles gondoskodni az arcképmás elkészítéséről gondatlan és szándékos bűncselekmény esetén egyaránt.

A 19. pont rendelkezik arról, hogy az arcképmás rögzítését az í. számú melléklet alapján kell végrehajtani.

Az Utasítás 1. melléklete részletezi az arcképmás rögzítés módját. Ez alapján az arcképmások rögzítése során legalább 16,7 millió színpont (24 bit/képpont), legalább 600x800 pixel képpont, normál minőségű tömörítéssel készített digitális adatot kell létrehozni, amelynek mérete 1,2 mb-nál nem lehet nagyobb.

A gyanúsítottat úgy kell a háttér elé állítani (10-15 cm távolságra, támaszkodás nélkül), hogy a rendelkezésre álló eszközökkel biztosítani lehessen az árnyék- és torzításmentes felvétel készítését. A megvilágítást felső megvilágítással vagy alsó megvilágítással (ebben az esetben dobogó használata indokolt a világító berendezés eltakarásához) megfelelő villanó berendezéssel kell biztosítani úgy, hogy a fényesség ne legyen túltelített. Derítő eszköz használata megengedett.

Egyéb digitális berendezés használata megengedett, amennyiben az így elkészült felvétel minőségileg nem kifogásolható. A melléklet értelmében a terheltről három arcot ábrázoló felvételt és két egészalakos állóképet kell rögzíteni, és a három arckép készítése esetén, a képeken szerepelnie kell azonosító táblának, vagy a digitális képen megjelenő digitális feliratnak.

Az idézett ORFK Utasítás a rögzítést illetően, tehát nem szűkíti az igénybe vehető eszközök körét, azaz nem rendelkezik úgy, hogy csak hitelesített szolgálati képfellevőt vehet igénybe a rendőr.

A Testület álláspontja szerint az idézett jogforrások alapján egy saját telefontal a rendőr végezhet adatrögzítést, amennyiben ezt a körülmények indokolják. Mindezek alapján a magántelefontal történő rögzítés önmagában nem sért alapvető jogot.

Az indokoltság kapcsán a Testület álláspontja szerint az eljárási cselekmény végrehajtása módjának az Rtv. 15. §-ban megfogalmazott arányosság elvének meg kell felelnie, amely szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintette a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. A panaszos és a rendőrség egybehangzóan úgy nyilatkozott, a magán-telefontal történő rögzítés indoka az volt, hogy a rendőrség rendszeresített eszköze (illetve annak tartozékai) nem működtek.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint megfelelően indokolt és az arányosság elvével összhangban álló módon fogantatosították a fénykép rögzítést, ugyanis más módon az adott körülmények között nem lett volna kivitelezhető a képmás rögzítés.

A Testület megjegyzi, hogy a fenti módon a magán-mobiltelefonra került kép bűnügyi célból való rögzítést követő további sorsára természetesen alkalmazandó az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) vonatkozó rendelkezései, amely alapján személyes adat csak törvény rendelkezése vagy jogosulti beleegyezés alapján kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Mindezek alapján a rabosítási kép magántelefontal történő további tárolása, közzététele vagy más felhasználása jogsértő lehet,

de erre kérdésre egyfelől a panaszbeadvány sem terjed ki, másfelől pedig semmilyen olyan adat-információ nem merült fel az ügyben, amely arra utalna, hogy a magántelefonnal rögzített személyes adatot, a bűnügyi célból való rögzítést követően magánkörben bármilyen módon felhasználták volna.

A fentiek alapján a képmás rögzítésének módja-körülményei nem sértették a panaszos személyes adatok védelméhez való jogát.

A Testület megjegyzi a gyanúsítottak képmásának rögzítése kapcsán, hogy annak technikai feltételeit a rendőrségnek biztosítani kell.

6) A Testület megvizsgálta a rendőrség tájékoztatására, segítségnyújtására vonatkozó kifogást, és az alábbi megállapításokat tette.

A panaszos állítása szerint a lefoglalt mobiltelefonját szerette volna visszakérni, mert a kiskorú testvére iskolájából őt értesítik, ha bármi gond adódna, ezért számára fontos, hogy visszakapja. A kihallgatást végző rendőr azonban a panaszos kérését félvállról vette, és csak annyit mondott, hogy „ez a dolog kellemetlen, de menjen be a szolgáltatóhoz, és pótolassa a SIM kártyáját, mondván, hogy az elveszett.”

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszos mobiltelefonjának lefoglalására a Be. 149. § alapján került sor. Az kihallgatást végző rendőr nem bízta arra a panaszost, hogy a jelentse be a mobiltelefon elvesztését a szolgáltatóhoz, és igényeljen új SIM kártyát, csupán segítő jelleggel próbált megoldást találni egy problémára. A kihallgatást követően a kihallgatást végző rendőr közölte a panaszossal, hogy a részére kiadott utasításnak megfelelően a mobiltelefon készülékét le kell foglalnia, tekintettel arra, hogy azon bűncselekmény elkövetését bizonyító adatok (üzenetek, feljegyzések) találhatóak a megalapozott gyanú szerint. A lefoglalás elrendeléséről szóló határozatot a panaszos átvette, és úgy nyilatkozott, hogy a lefoglalás tényével szemben panasszal nem él, tudomásul vette, hogy ettől a kényszerintézkedéstől a hatóság nem tud eltekinteni. Tekintettel arra, hogy minden tartozék egyedi azonosítóját fel kell jegyezni, a készüléket kikapcsolták. A panaszos a lefoglalás módja ellen panasszal nem élt. A panaszos elmondta, hogy szüksége van a telefonjára, mert a kiskorú testvéreinek az iskolában ez a szám van megadva, mint elérhetőség. A fentiekre tekintettel B. I. r. szds. tájékoztatta, hogy a telefonálást úgy is megoldhatja, hogy beszerez a lefoglalás időtartamára egy másik készüléket, valamint egy SIM kártyát a szolgáltatótól, tekintettel arra, hogy a SIM kártyára a hatóságnak nem aktív formájában van szüksége, a szolgáltató pedig kicseréli azt, a hívószám megtartása mellett. A rendőrség álláspontja szerint a felmerült probléma vonatkozásában segítőkész akart lenni a kihallgatást vezető rendőr, továbbá felajánlotta, hogy szívesen leírja a panaszos szolgáltatója felé, hogy a SIM kártya cseréjére nem vesztés miatt került sor, hanem mert bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható, ezért a lefoglalás kényszerintézkedés keretében azt tőle lefoglalták.

Az Rtv. 24. §-a rendelkezik a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségéről mely, szerint:

(1) A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

(2) A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

(3) A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.

A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint megállapítható, hogy a panaszos és a rendőrség nyilatkozatai az eljárásban elhangzott tájékoztatást illetően egymásnak teljesen ellentmondóak. Egyéb bizonyítási eszköz hiányában, a Testület nem tudja feloldani a nyilatkozatok közötti ellentmondásokat, ezáltal a konkrét ügy történeti tényállását megközelítő valószínűségű rekonstrukciója sem lehetséges jelen panaszeljáráásban. Ezen körülményre tekintettel a Testület csakis arra az álláspontra helyezkedhetett, hogy a panaszos által kifogásoltak tekintetében az ellentmondás feloldhatatlansága miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiek alapján a panaszos és a rendőrség álláspontja között olyan ellentét feszül, amit a Testület a rendelkezésére álló iratokkal nem tud feloldani, ezért Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület vizsgálata során megállapította, hogy nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás jogalapja miatt. Azonban a Testület álláspontja szerint a panaszos előállításának foganatosítása nem felelt meg az Rtv. 15. §-ban foglalt arányossági követelménynek, ezért sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga. A Testület véleménye szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás ideje kapcsán sem, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt követelménynek. A Testület véleménye szerint a panaszos emberi méltósághoz való joga nem sérült azon kifogása kapcsán, mely szerint nyitott ajtónál használhatta a mellékhelyiséget. A Testület megállapította, hogy a panaszossal szemben valójában nem motozást, hanem ruházatátvizsgálást foganatosítottak. A Testület megállapította, hogy az alapjog sértő előállításból eredően végrehajtott ruházatátvizsgálás miatt sérült a panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga. A kifogásolt kihallgatási körülmények tekintetében a Testület nem tudta feloldani a két fél tényelődása között feszülő ellentmondásokat, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület megítélése szerint az, ahogyan a panaszos képmását rögzítette nem sértette a panaszos személyes a panaszos személyes adatai védelméhez fűződő alapvető jogát. A telefon lefoglalás kapcsán nyújtott tájékoztatásra vonatkozó panasz kapcsán, a tapasztalt ellentmondásra figyelemmel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A rendőrség tájékoztatása kapcsán, a panaszos és a rendőrség álláspontja között olyan ellentét feszül, amit a Testület a rendelkezésére álló iratokkal nem tud feloldani, ezért Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

Tekintettel arra, hogy a panaszos az intézkedést foganatosító rendőri szervhez való áttétel ellen előzetesen tiltakozott, a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az eljárást megszüntette.

Budapest, 2016. április 7.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET